

METTE FINDERUP

ASPE

DØDENS KØBMÆND

BOG 6

Illustreret af Christian Guldager

★ ★
Alvilda
★

ALIN

Alin er gruppens yngste medlem. Hun er den eneste af dem, der kan kæmpe med sværd. Sværdet har fået navnet Ulfrynd.

PILO

Har klaret sig alene i skoven, efter han stak af hjemmefra. Her blev han fundet af Avanera, der siden har lært ham en masse om fælder, sporfinding og bueskydning.

SILVIUS

Oprindelig var han grevesønnen Viktor, men nu er han Erinass troldmandslærling med et nyt navn. Hans forældre tror, han er død i en eksplosionsulykke.

ENE

Ene er opvokset på en kirkegård og kan tale med de døde, hvis de ønsker at kontakte hende. Hun er også god til at klatre, liste, dirke låse op og gøre andre skumle ting, der foregår i skyggerne.

ERINA

Troldkvinden, der har samlet de fire børn for at lære dem at være helte og sende dem på eventyr. Erina har selv været med i en lignende gruppe, da hun var yngre.

AVANERA

Erinas mand og Pilos læremester. Han var en del af Erinas gruppe, da de var yngre og reddede verden gang på gang.

KAPITEL 1
INDEN FOR MURENE

”Vi er der næsten,” hviskede Pilo.

Ene svarede med en vred tysse-bevægelse med fingeren for læberne.

Han blev fløv og var lige ved at hviske undskyld. De var så tæt på målet for deres natlige udflugt. Tænk, hvis de blev opdaget nu, bare fordi han ikke kunne holde sin kæft.

Pilo og Ene lå på toppen af en tre meter høj mur. Muren førte ind til den inderste del af den rige handelsmand Hieronimus Leitergangs købmandsgård i den sydlige del af landet. Helt dernede, hvor det allerede var så varmt, at de kunne være ude om natten uden frakke på, selvom det stadig kun var forår. Over dem blinkede tusindvis af stjerner mod en grav-sort nat, og det eneste andet lys var det sparsomme

ildskær fra vagternes bål og et par fakler henne ved hovedhuset.

Hieronimus Leitergang havde besynderligt nok valgt at bygge sin handelsplads på dette øde sted, der lå langt fra alle større byer og karavaneveje, men naturskønt lige ud til havet. Det så dog ikke ud til, at manglen på daglige kunder havde ødelagt hans forretning, for stedet nærmest stank af penge. Selve huset var bygget i eksotisk, østerlandsk stil og omgivet af en vidunderlig have fyldt med duftende blomster og smukke fugle i gyldne bure. Uden om den inderste mur lå en større gård, hvor vagter og tjenestefolk boede – og udenom var der endnu en mur, der gjorde købmandsgården til en fæstning.

Og det var netop derfor, det kun var Ene og Pilo, som nu sad oppe på muren. Det var nemlig de to i A.S.P.E., der var bedst til at snige sig afsted, mens Alin og Silvius larmede meget mere og med stor sandsynlighed ville blive opdaget af de vagter, der patruljerede døgnet rundt i den yderste gård. Og børnene var her *ikke* for at blive opdaget. De var her for at samle information om Hieronimus. Derfor ventede Alin og Silvius tilbage på landevejskroen Guldporten, der lå lige ved siden af handelsgården. Her havde børnene fra A.S.P.E. været de eneste

gæster i hele den uge, operationen foreløbig havde været.

Ene gjorde tegn til Pilo om at vente på muren. Så krøb hun lydløst hen langs dens overside, tjekkede en ekstra gang for vagter og lavede den aftalte fløjte-lyd, der betød, at der var fri bane. Måske var det på grund af sin opvækst på en kirkegård, at Ene kunne se fremragende i mørke. Avanera havde testet hende på en natmanøvre, og han havde sagt, at hun havde næsten lige så godt mørkesyn som en elver. Pilo sukkede i sit skjul. Bare det var ham. Ene kunne også hoppe som en kat hen over sten og mure, mens han selv måtte gøre sig umage for ikke at lave støj. Nu gjorde han sig flad og ormede sin ranglede krop hen til hjørnet. Her var Ene allerede i gang med at kravle ned i gården via et spinkelt træ med blå blomster, der duftede så stærkt, at han mærkede et nys vokse i næsen. Han nåede kun lige akkurat at mase ansigtet hårdt ind i træets bark og kvæle det meste af lyden, men alligevel var hans lillebitte nys nok til at vække en vagthund et sted nede i haven. Pilo gjorde sig klar. Hvis der var hunde dernede, var det ham og ikke Ene, som var specialisten.

Ene blev hængende i træets grene et par meter over jorden og lod Pilo hoppe ned på fliserne med et blødt bump. Der. Henne under en søjlegang stod dyret og knurrede. ”Den er skidestor,” hviskede hun, og nu hørte de begge den tunge lyd af kæmpepoter med kløer blandet med vrede gisp, der hvert øjeblik kunne forvandles til alarmerende gøen.

Han gjorde, som Avanera havde lært ham. Satte sig på hug, kiggede til siden og lavede en lav, beroligende lyd. Lige præcis den frekvens, som han håbede, netop denne hund ville forstå. Den kom nærmere, og den dybe knurren fra dens strube ændrede sig til en lidt mere spørgende lyd. Så begyndte den at snøfte. Pilo holdt selvsikkert hånden frem og lod monsterdyret snuse, mens han blev ved med at brumme beroligende.

Ene holdt vejret oppe i træet. Tænk, at han turde. Pilo havde endnu ikke selv set på det vilde bæst, der nu stod og prusted ham ned i håndfladen, men han virkede alligevel helt sikker på, hvad han gjorde. Hun så, hvordan han nu meget, meget langsomt vendte sig mod hunden, stadig uden at se den i øjnene. Han lod hænderne tale for sig. Ene anede ikke, hvilket sprog det var, Avanera havde lært ham, men det så ud til at virke. Nu kunne Pilo pludselig få lov at klø

monsteret bag øret. Det enorme dyr kom ligefrem med en tilfreds lille klynken.

”Du kan godt komme ned nu,” kaldte han lavt.

Ene havde ikke lyst til at klappe hunden, men hun gjorde sig umage med at gå helt almindeligt i stedet for at liste, da hun var landet på jorden. Avanera havde nemlig lært dem, at det var mistænkeligt at liste foran en vagthund, og at det i den grad fik dem til at tænke, at man var en skurk.

De fulgte muren rundt til bagdøren med hunden i hælene. Ene fik øje på en tom tønde, hun kunne kravle op på. Herfra kunne hun kigge ind ad et meget lille vindue.

”Hieronimus bor lige ud til havet, men alligevel lukker han hele den flotte udsigt ude. Det er altså skummelt i sig selv,” hviskede hun til Pilo, der stod sammen med den nu logrende kamphund lige bag hende og holdt øje. ”Alle andre rige mennesker ville da have kæmpevinduer ud til vandet og solnedgangen.”

Hun stillede sig på tæer for bedre at kunne se, og så stivnede hun, for i samme sekund *vidste* hun, at de var blevet opdaget. Det var ikke, fordi der var nogen inde bag ruden ... Fornemmelsen kom bagfra. Ene vendte sig meget, meget langsomt rundt og stirrede

på den skikkelse, der pludselig var dukket op bag Pilo.

”Hvad gør I her?” Stemmen var en lille smule hæs og kom fra en ung kvinde. ”Hvordan kom I ind i den inderste gård uden at blive opdaget?”

Hjertet hamrede i brystet på Ene. Det er svært at bilde nogen ind, at man bare er gået forkert, når man står på en tønne og stirrer ind i fremmede folks huse. Men pigen måtte for alt i verden ikke råbe op.

Enes hjerte var ikke det eneste, der reagerede på det uventede møde, men for Pilo var det alligevel en smule anderledes. Han følte en fremmed og voldsom uro i sin krop fra det øjeblik, han så den fremmede pige allerførste gang. Hun var høj og benet. Smuk på en sær, eksotisk måde med rødt hår ned til livet, en lang, mærkeligt smal næse og lidt skrå, mandelformede øjne. Da hun fangede hans blik, følte han, at hun så direkte ind i hans inderste sjæl.

”Er I her for at stjæle?” Hun virkede ikke den mindste smule bange. ”Jeg skal nok lade være med at sladre, hvis I er. Min onkel har alligevel rigeligt.” Hun så på den logrende vagthund og derefter på Pilo, og han mærkede hendes ordløse anerkendelse for at være blevet venner med hunden. ”Min onkel er et ret dumt svin!”

Enes hårdt spændte krop slappede en smule af. Måske var det her ikke så skidt endda.

Hun så på den ældre pige, der var trådt et skridt nærmere og lod vagthunden snuse til sin hånd.

”Det er ikke normalt, at Bister lader fremmede komme så tæt på sig,” sagde hun.

”Pilo er også noget helt særligt,” sagde Ene, og Pilo var glad for, det var mørkt, for han rødmede, men vidste ikke helt, om det var på grund af Enes ord eller pigens smil.

”Vil du ikke fortælle os noget mere om din onkel?” spurgte Ene så og satte sig på hug på tøndens.

KAPITEL 2

RØDE ØRER

Grunden til, at de fire børn fra A.S.P.E. overhovedet boede på Guldporten, var, at Erina efter lang tids efterforskning endelig havde fundet et vigtigt spor. Lige siden børnene på deres allerførste mission stødte ind i en læge, Albert Virke, der ville vække en dæmonhud til live, havde hun forsøgt at finde ud af, hvor dæmonhuden kom fra. Hun vidste, at lægen havde købt huden af en mand, der kaldte sig Vinzenso, og Erinas netværk af spioner havde nu opsnappet, at købmanden Hieronimus Leitergang havde været mellemmand for forsendelsen.

”I må rejse ned til hans handelsgård og finde ud af mere,” havde hun sagt. ”Han må have optegnelser over sine forretninger liggende et sted. Måske kan I finde en adresse på denne Vinzenso eller et bevis

for, at han har handlet med Albert Virke. Måske kan I ligefrem finde et rum i købmandens kælder, hvor han gemmer de særligt skumle pakker, der venter på at blive smuglet videre. Altså de pakker, som aldrig må falde i hænderne på en tolder eller en grænsevagt. Hieronimus Leitergang har bygget sin købmandsgård langt fra alt og alle, og det er der helt sikkert en grund til, men hvad er det, han skjuler? Det skal I finde ud af!”

Første trin i missionen var at komme ind i det velbevogtede hus. Det havde vist sig at være virkelig vanskeligt, men med Pilo og Enes natlige udflugt var der endelig kommet et gennembrud.

”Købmandens niece hedder Latessa. Hun var faktisk rigtig sød, og hun fortalte, at hun har boet hos sin onkel i et års tid, fordi hendes forældre omkom i en ulykke.” Pilo sad ved hovedgærdet af sin seng og talte lavt. Han ville være sikker på, at der ikke var en eller anden nysgerrig karl på gangen, der hørte noget. De tre andre sad over for ham i Alins seng og delte et brød imellem sig.

”Men hun siger, at hendes onkel er meget streng,” afbrød Ene. ”Hun må slet ikke komme uden for den inderste mur. Hverken ud i forgården eller ned til

havet. Og Hieronimus tager hende hverken med ind til Flauenstadt eller andre byer, og hun har ikke været på en eneste udflugt eller et eneste besøg i al den tid, hun har boet der. Hun siger selv, det mest af alt minder om et luksufængsel, og det skal vi selvfølgelig udnytte. Hun er bare en helt almindelig pige, der er så træt af at være spærret inde hos sin gamle onkel. Hvis vi bliver venner med hende, vil hun måske lukke os ind i huset. Så er vi fri for at bryde ind!”

Silvius og Alin nikkede. Det her var en virkelig god ide. Pilo mumlede, at han ikke syntes, Latessa var helt så almindelig en pige, som Ene fik hende til at lyde som.

”Hvad mener du med, at hun ikke er almindelig?” Alin havde viklet sig ind i tæpper, så hun nærmest sad i en rede.

”Jeg mener, at hun virkede virkelig sød og intelligent ... og ...”

”Og pæn. Du mener pæn ...” drillede Ene.

”Nej, det var ikke det, jeg sagde!” Pilos protest kom lidt for hurtigt, og Ene bed omgående til.

”Jo, jo. Det var *så* tydeligt,” fnisede hun og forklarede for de andre: ”I skulle have set ham. Han gloede, så hans øjne var ved at trille ud af hovedet, da han så hende. Hun havde det fineste røde hår

og laaaange tynde fingre og laaaange tynde ben og sådan en lidt pææn næse. Og hun havde smuuukke spidse ører ...”

”Var hun elver?” udbrød Silvius.

”Nej, hun havde ikke spidse ører. Og hun var ikke elver!” vrissede Pilo, rasende både over Enes drilleri og over sin egen rødmen.

”Vi talte med hende i måske to minutter,” grinede hun. ”Men du lagde mærke til, at hun ikke havde spidse ører ... Ligesom du lagde mærke til alt det andet ved hende ...” Hun blinkede til de andre. ”Jeg siger jer bare ... Han er totalt vild med hende.”

”Hvis Pilo er vild med en pige, han kun har mødt i to minutter, så vil *jeg* også gerne møde hende,” sagde Silvius. ”Enten må hun være helt ufatteligt lækker. Eller også ligner hun en elver ... Eller en hest! Han er ret vild med både elvere og heste, men han plejer aldrig at kigge efter damer.”

”Nej, nu skal I altså stoppe!” Pilo havde mest af alt lyst til at kalde sine venner for nogle barnerøve. Men han vidste, at det var det sidste, han skulle sige, hvis han ville have dem til at holde op med at drille. ”Vi er nødt til at snakke det her ordentligt igennem. Vi kan ikke bare lade, som om vi er hendes venner, og så stikke af igen bagefter. Det er ikke fair.”

”Selvfølgelig kan vi det,” sagde Alin og rakte ham resten af brødet. ”Det er da lige præcis det, Erina har trænet os til at gøre!”

”Det, Erina mener, er, at vi skal kunne udnytte onde mennesker for at udføre vores opgaver,” sagde Pilo og viftede brødet væk. Han var ikke sulten. ”Erina mener ikke, vi skal lyve og misbruge søde mennesker i nød og så bare lade dem i stikken. Hun vil jo blive straffet af sin onkel, hvis han finder ud af, hun har lukket spioner ind i hans hus.”

”Hør lige dig selv!” Alin rystede på hovedet. ”Ene har ret i, at du er totalt skudt i hovedet, fordi en eller anden tilfældig pige har smilet til dig. Erina er ligeglad med *alt* andet end opgaven. Opgaven kommer altid først, og det har hun sagt fra dag ét. Er du *sikker* på, Latessa ikke ligner en hest?”

Pilo rejste sig uden et ord og gik over til døren.

”Hvor skal du hen?” spurgte Ene.

”Ned i stalden,” svarede han. ”Dyr gør ikke grin med deres venner. Heste er loyale. Dem kan man stole på.” Han mærkede igen den irriterende rødmen i kinderne, og han kunne høre sine venner fnise bag den lukkede dør. Han gik ned til hestene og tænkte på den søde pige med de store, grønne øjne, der havde hvisket: ”Er du halv-elver? Du ligner

en halv-elver,” men som havde gjort det *inde i hans hoved*, så Ene ikke havde hørt det, selvom hun stod lige ved siden af. Det var *hans* hemmelighed, som han ikke ville sige til nogen. For hvis han gjorde, ville deres barnlige drillerier bare blive endnu værre.

